

had, zich over het gezin van den ongelukkigen man had ontfermd, zouden ze gebrek hebben geleden. God beschikte het zoo dat ze daarvoor bewaard bleven. Iedere gelegenheid dat er in 't gasthuis bezoekers werden toegelaten nam vrouw Verhaag te baat om naar haar man toe te gaan. En er werd heel wat afgehandeld tusschen die beiden. Ze spraken over dingen die nooit over hun lippen waren gekomen, dingen die niet alleen hun tijdelijk welzijn, maar ook hun eeuwige belangen betroffen.

Toen Verhaag zoo goed als hersteld uit het Gasthuis werd ontslagen, was er veel met hem gebeurd.

Gedurende de lange dagen en nog langer nachten die hij op zijn ziekbed doorbracht, had hij leeren inzien dat hij tegen God en menschen zwaar had misdreven. Zijn vrouw had hem bij haar bezoeken verteld van hetgeen zij in den Bijbel had gelezen en als zij dan weer weg was en de pijn hem belette te slapen, dacht hij over alles na. O, wat speet het hem dat hij van der jeugd af aan had toegegeven aan zijn booze neigingen en nooit had willen hooren van de groote liefde Gods ook voor menschen, die naar Hem niet vragen en dag op dag Hem bedroeven door hun zonden. Kon hij het maar ongedaan maken!

Een troost had Verhaag: hij geloofde nu dat God hem om Jezus' wil alles wou vergeven. En hij twijfelde er niet aan of de Heer zou hem helpen om voortaan een ander leven te leiden.

Op een Maandagmiddag kwam hij thuis. Lize en Bertha waren naar school. Nog nooit had het, vonden ze, zoo lang geduurd eer het vier uur was. Eindelijk mochten ze gaan.

Zeg Lies, zei Bertha onderweg, vind je 't prettig dat Vader weer thuiskomt?

Nou, ik wel.

Zou Vader weer naar zijn vroegeren baas gaan?

Nee, dat denk ik niet, hij kan immers zijn rechterarm niet meer gebruiken.

Ja maar, de baas heeft laatst aan moe beloofd dat hij nog wel wat voor Vader te doen had, loopwerk of zoo iets, waar